

Samfundet med rolig Samvittighed kan anlægge den Betragtning, at det paagældende Tidsrum er langt nok som Vilkaar for den enkeltes Adgang til at oppebære Alderdomsunderstøttelse. Ud fra denne Betragtning ønsker jeg at blande min enlige Røst i det flerstemmige Kor, der ved denne Lejlighed har lydt til Anbefaling af dette Lovforslag.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Som den ærede første Taler bemærkede, har jeg 3 Gange tidligere anbefalet dette Forslag. Jeg kan kun være glad ved den Modtagelse, som det har faaet her i Tinget, og som tyder paa, at det vil faa en hurtig Gang gennem dette Ting. Med Hensyn til den Bemærkning, som den ærede første Taler fremkom med, skal jeg sige, at det forekommer mig ikke, at der udkræves nogen Forandring i Lovens Tekst, da jeg mener, at det vil være at opfatte saaledes, at de sidste 5 Aar skulle regnes fra Begæringens Fremsættelse.

Bramsen: Jeg vil til Trods for de mange tilsluttende Udtalelser, der ere komne fra forskellig Side her, dog ikke undlade, hvad jeg anser for min Pligt, nemlig at udtale, at jeg nærer megen Bekymring med Hensyn til Vedtagelsen af dette Forslag, og jeg vil ikke se mig i Stand til at stemme for det. For mig er det afgørende ikke, at der er nedsat en Kommission til Overvejelse af Forandringer i den bestaaende Lovgivning om Alderdomsunderstøttelse; uagtet det naturligvis kan have nogen Betydning, at man ikke kommer til at gribe ind i Kommissionens Arbejde. Og det er heller ikke det afgørende for mig, at nu er det i de 16 Aar, hvori vi have haft Loven om Alderdomsunderstøttelse, gaaet ind i den offentlige Bevidsthed, at Loven kræver 10 Aars Selvhjælp, altsaa udenfor det offentlige Fattigvæsen. Men naar jeg ikke mener, at vi skulle gøre nogen Forandring fra 10 til 5 Aar, er det afgørende for mig derved det, at disse 10 Aar ere den nugældende Lovs eneste Selvhjælpsfordring. Det blev ved Lovens Vedtagelse anset for en meget lemfældig Fordring, og jeg mener ikke, at det er heldigt, at den svækkes. Jeg frygter for, at det vil blive Følgen, hvis vi vedtage Lovforslaget og saaledes gøre Forskellen i Betingelserne for offentlig Understøttelse indenfor og udenfor det offentlige Fattigvæsen endnu ringere, end den er for Tiden. Det er min Bekymring, at den offentlige

Bevidsthed ikke længere vil tillægge denne Forskel den Betydning, som man har ønsket, at man skulde tillægge den. Den nuværende Lov havde til Formaal at trække et Skel i Henseende til Værdigheden, og vi maa ikke glemme, at det offentlige Fattigvæsen, som man den Gang ønskede at komme bort fra, var en forholdsvis ny Institution i hele Europa og ogsaa herhjemme, og allerede den Gang ønskede man dog at træffe Lovbestemmelser, saaledes at man kunde komme bort fra den og faa etableret en Understøttelse for trængende af en anden Beskaffenhed. Jeg tror derfor, at vi vel maa vogte os for at foretage noget, der om kortere eller længere Tid vil give sig Udslag i, at man betragter Alderdomsunderstøttelseshjælp som i det væsentlige sideordnet med den offentlige Fattigunderstøttelse, saaledes at kun Virkningerne blive forskellige for de paagældende. Jeg kan meget vel dele de Betragtninger, der ere fremsatte fra forskellig Side om, at det er beklægeligt for den kommunale Bestillingsmand, der har med disse Sager at gøre, at bortvise en trængende, fordi han kun i 5 eller 6 Aar har været udenfor det offentlige Fattigvæsen. Men jeg kan ikke se, at man ved at ændre de 10 Aar til 5 Aar kommer udover denne Vanskelighed, der bliver dog ved at være en Grænse. Logisk maa denne Betragtning føre til, at de 5 Aar ogsaa blive slettede, saa at der ikke bliver nogen Forskel paa Fattigvæsenets Understøttelse og den Understøttelse, der gives til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet. Jeg er mig bevidst, at jeg føler ligesaa varmt for dem, til Fordel for hvem denne Forandring skal foretages, som andre i denne Sal; men jeg ser en Fare heri for, at Selvhjælpsbestræbelserne, som i og for sig ikke ere saa overordentlig stærkt udviklede under den nugældende Lov, skulle blive yderligere svækkede, naar man indskrænker den eneste Bestemmelse, som i den Henseende har nogen Betydning.

Madsen-Mygdal: Det er ikke for at forlænge Diskussionen om denne Sag, jeg har forlangt Ordet. Da der nu er god Udsigt til, at Forslaget kan gaa igennem, er der ikke nogen særlig Grund til at drøfte det videre. Jeg vil dog i Anledning af den ærede sidste Talers Udtalelse gøre den Bemærkning, at allerede da Loven blev til i 1891, hævdede der sig vægtige Røster for at indskrænke den Tid, hvori vedkommende skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet, til 5 Aar. Bestemmelsen